

อัตตชีวประวัติครุอ้อย : วัยเด็กก่อนวัยเรียน

ผู้เขียนเป็นลูกคนโตของพ่อแม่ พ่อรับราชการทหารอากาศชั้นประทวนในสมัยนั้น แม่เป็นลูกจ้างประจำในกองทัพอากาศเช่นเดียวกัน เดือนกันยายน เป็นเดือนที่ผู้เขียนเกิดซึ่งเป็นฤดูฝน แม่กับพ่อเล่าให้ฟังว่า

“ฝนตกทุกวัน และฟ้าอ้อมก็ไม่แห้ง แม่ต้องติดเตาถ่านริคผ้าอ้อมด้วย ”

“ตอนที่แม่ตั้งท้องลูกนั้น แม่ชอบกินอ้อยมากเลย ลงทุนเดินไปซื้อและลากมาทั้งคันเพื่อปอกกินเองที่บ้าน ”

“ตอนลูกเกิดแม่ไม่ค่อยมีเงินหรอก แต่พ่อเขาห่อลูก ซื้อมงคลาหมี่ให้ลูกกินเลย พ่อเขารักลูกมากนะ”

“แม่ย้ายบ้านบ่อย ต้องลงเรือ สมบัติของแม่ก็คือ จักรเย็บผ้า แม่เอาลูกนั่งใต้จักรเย็บผ้า ตาก็คอยมองลูก กลัวเรือมันล่ม ”

“พ่อได้ไปเรียนต่อที่อเมริกา พ่อซื้อเสื้อกันหนาวสีครีมสวยมากมาให้ลูก ”

“ส่งลูกไปเรียนที่โรงเรียนดีที่สุดในสมัยนั้น ทั้งที่พ่อก็ไม่มีเงิน ”

“พ่อมีน้อง 8 คน แม่มีน้อง 7 คน พ่อกับแม่ต้องเลี้ยงลูกไปพร้อมๆกับน้อง ”

“แม่มีความเอาใจใส่ลูกมาก เรื่องการเรียนแม่ไม่เคยละวางเลย ”

“มีอะไรก็ต้องแบ่งน้องด้วยซิ ถึงจะเป็นพี่ที่ดี รู้ไหม ”

“หนูเป็นหลานคนโต เป็นที่พึ่งพาของน้องๆ ”

จากคำพูดที่แม่เล่ามาทั้งหมดนี้ จะเห็นได้เลยว่า พ่อกับแม่รักผู้เขียนมากแค่ไหน แต่เท่าที่ผู้เขียนจำความได้ในวัยนี้ วันหนึ่งของหลายๆวันที่จำได้ พ่อแม่ใช้ให้ผู้เขียนเดินไปซื้อขนมครกที่ขายในตอนเช้า คนที่มาซื้อก็หลายคน มานั่งรอก็มี เป็นเจ้า

ประจำที่ไม่ต้องนั่งรอก็มี ผู้เขียนเป็นเด็ก ก็ต้องเสียดสีให้ผู้ใหญ่ที่คุ้นเคยกับคนขายได้
ไปก่อน ดังนั้นผู้เขียนจึงต้องนั่งรอนาน และการนั่งเฉยๆนั้นผู้เขียนก็ไม่ชอบ จึงอาสา
คนขายช่วยแกะขนมครกด้วย

พอกับแม่ครองานาน จึงเดินตามมาดูก็เห็นผู้เขียนนั่งแกะขนมอยู่ พ่อโกรธ
มาก ผู้เขียนยังไม่รู้เลยว่า พ่อโกรธทำไมนะ และทำไมถึงโกรธเสียมากมายขนาดนี้

อีกวันหนึ่งที่พ่อให้ไปซื้อน้ำแข็ง สมัยก่อนไม่มีตู้เย็น แต่พ่อให้ไปซื้อน้ำแข็ง
ที่เรียกว่า "มือ" ผู้เขียนจะมีหน้าที่ไปซื้อน้ำแข็งมาแช่น้ำไว้ พอกับแม่กลับจากทำงานจะ
ได้กินน้ำเย็นชื่นใจ ทางเดินที่จะต้องไปซื้อนั้นต้องเดินผ่านถนน ซึ่งอ้อมไกลพอสมควร
สำหรับเด็ก 5 ขวบ ผู้เขียนจึงเดินเส้นทางลัด ซึ่งเป็นทางสุนัขเดิน หมายถึง ทางเป็น
หลุมบ่อเฉอะแฉะ แต่ระยะทางสั้น ผู้เขียนไปทางนั้นประจำ

แต่โชคไม่ดีเป็นของผู้เขียนในวันนั้น เจ้าหมาแม่ลูกอ่อนมันอยู่แถวนั้น
พอดี และมันก็วิ่งไล่พาดผู้เขียนล้มลุกคลุกคลาน ตกลงไปโคลน น้ำแข็งก็เปราะ
โคลนไปหมด ผู้เขียนเดินกลับบ้านทางอ้อมที่ผ่านถนน อายผู้คนเขาน่าดู และกลับ
มาถึงบ้าน พ่อไม่ทำอะไรเลย พาผู้เขียนอาบน้ำสระผม แต่งตัวเสร็จเรียบร้อย พ่อก็ให้ไป
ซื้อน้ำแข็งมาใหม่ เสียงแม่บอกว่า " ลูกขวัญหนีหมดแล้ว ยังจะให้ไปอีกหรือ " พ่อไม่
ตอบ ยื่นเศษเหรียญให้ผู้เขียน ผู้เขียนก็ก้มหน้าก้มตาเดินไปทางถนน และก็ซื้อน้ำแข็ง
มาให้พ่อได้

วันนี้ที่ผู้เขียนก็ไม่เคยลืม ก็คือ มีไอติมมาขายหน้าบ้าน ผู้เขียนไม่มีเงิน
เลย ก็เลยจิกเงินในกระเป๋ากางเกงของพ่อที่แขวนไว้กับตะปูดัวใหญ่ที่ข้างฝา
บ้าน ผู้เขียนยังตัวเล็กอยู่ประกอบกับรีบด้วยเพราะเจ้าไอติมมันจะไปแล้ว ผู้เขียน
ล้วงกระเป๋าพ่อจนกางเกงของพ่อตกลงบนพื้นเสียงดังเพละ

พ่อตื่นขึ้นมา และพูดว่า " เก็บกางเกงพ่อไว้ที่เดิมด้วยลูก เดี่ยวมันจะยับ "
ผู้เขียนตัวสั้นด้วยความกลัวที่พ่อจับได้ว่าขโมยเงิน จึงรีบวิ่งไปกอดพ่อที่
นอนอยู่

ผู้เขียนบอกพ่อว่า " หนูอยากกินไอติม " พ่อเลยบอกว่า " หยิบกางเกงพ่อมา
ซี " พ่อไม่ดูผู้เขียนเลยสักคำ

ทั้งสามเรื่องนี้ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นกับผู้เขียนก่อนวัยเรียน ผู้เขียนไม่เข้าใจใน
สิ่งที่พ่อทำ แต่เมื่อเติบโตขึ้นมาแล้ว จึงได้รู้ว่า

พ่อสอนให้ผู้เขียนเป็นคนตรงต่อเวลาในเรื่องการไปซื้อขนมครก
พ่อสอนให้เป็นคนเชื่อฟังพ่อแม่ในเรื่องหมาไล่ไฟค
และ พ่อให้อภัยลูกเสมอ ถ้ารู้ตัวว่าทำผิด